

Milieu-effectrapportage

M.e.r.-beoordelingsplicht voor bedrijventerrein Leeuwerikenveld II te Coevorden

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 26 februari 2003, 200202028/1

(mrs. Cleton en Kosto, dr. Voorhoeve)

Trefwoorden: m.e.r.-beoordelingsplicht, bedrijventerrein, uitgeefbare gronden

[artikel 7.2, eerste lid, en artikel 7.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer; artikel 2, eerste lid van het gewijzigde Besluit m.e.r. 1994, onderdeel C, activiteit 11.2 en onderdeel D, activiteit 11.3 van de bijlage behorende bij het gewijzigde Besluit m.e.r. 1994]

Samenvatting:

Bij besluit van 3 juli 2001 heeft de gemeenteraad van Coevorden het bestemmingsplan "Bedrijventerrein Leeuwerikenveld II" vastgesteld. Het plan heeft betrekking op gronden die ten zuidwesten van Coevorden liggen. Met het plan wordt voorzien in het bedrijventerrein "Leeuwerikenveld II", dat een oppervlakte van ongeveer 100 hectare heeft en bedoeld is voor bedrijven in de milieucategorieën 1 tot en met 4 met een ruimtebehoefte van 3.000 m² tot 5,5 hectare.

Appellante voert aan dat ten onrechte geen milieu-effectrapportage (m.e.r.) is doorlopen en geen milieu-effectrapport (MER) is gemaakt en stelt in dit verband dat sprake is van een zodanige samenhang van het voorziene bedrijventerrein met andere bedrijventerreinen en bedrijfsactiviteiten dat deze betrokken hadden moeten worden bij de vraag of er voor het plan een m.e.r.(beoordelings)plicht bestaat.

Voorop staat dat bij de beoordeling van de m.e.r.(beoordelings)plicht moet worden uitgegaan van hetgeen het plan mogelijk maakt. Volgens de wetsgeschiedenis (Nota van Toelichting bij het Besluit m.e.r.) geldt een eventuele m.e.r.-plicht immers alleen voor de verandering of uitbreiding van de activiteit en niet voor het bestaande, ongewijzigd blijvende gedeelte.

De Afdeling stelt dat het bedrijventerrein "Leeuwerikenveld II" een totale oppervlakte van 74,5 hectare aan uitgeefbare gronden heeft en derhalve op zichzelf onder de drempelwaarde van 150 hectare en eveneens onder de drempelwaarde van 75 hectare blijft.'

De vereniging "Belangenbehartiging Buurtschap Klooster" te Coevorden;
en andere appellanten, appellanten

versus

het college van gedeputeerde staten van Drenthe,
verweerder

Noot

Voor de minder in milieu-effectrapportage ingevoerde lezer zal deze uitspraak niet zoveel opzien baren. Maar voor mensen uit de m.e.r.-praktijk is dit een zeer opmerkelijke uitspraak van de Afdeling. Met deze uitspraak lijkt de Afdeling de zogenaamde bruto-benadering van bepaalde m.e.r.-drempelwaarden los te laten. Door alleen uit te gaan van uitgeefbare gronden kiest de Afdeling feitelijk voor een netto-lijn. Dat is in strijd met de wetsgeschiedenis.

De Afdeling haalt in deze uitspraak de Nota van Toelichting bij het Besluit m.e.r. aan, waarin heel duidelijk die bruto-benadering wordt verwoord. In de Nota van Toelichting staat:

"Tot de oppervlakte van een bedrijfsterrein worden ook eventuele zones om dat terrein heen gerekend. Het gaat daarbij om de wettelijk verplichte zonering rond bedrijfsterreinen, zoals bijvoorbeeld geluids- en veiligheidszonering. Deze zonering is gekoppeld aan de vaststelling van het desbetreffende ruimtelijk plan."

Deze bruto-benadering houdt in de praktijk in dat alle ruimtelijke claims – bijvoorbeeld vanwege de aanleg van infrastructuur, maar ook de aanleg van groenvoorzieningen – die worden gerealiseerd als onlosmakelijk verbonden met het bedrijventerrein moeten worden meegerekend om de omvang van de nieuwe ontwikkeling te bepalen.

Ik ben ervan overtuigd, dat indien de Afdeling de bruto-benadering had toegepast zij tot een andere conclusie zou zijn gekomen. Dan had er volgens mij wel een m.e.r.-beoordelingsbesluit genomen moeten worden. In die situatie zouden de omliggende terreinen wel een rol hebben gespeeld bij de beoordeling of er al dan niet sprake zou zijn van bijzondere omstandigheden, zoals de wetgever dat van het bevoegde gezag vraagt in artikel 7.4 annex 7.8b van de Wet milieubeheer.

Nu de Afdeling niet de juiste criteria hanteert - aangezien aan het begin van de uitspraak wordt aangegeven dat het om een ruimtelijke ontwikkeling gaat van ongeveer 100 hectare (dus ruim boven de drempel van 75 hectare) - wordt een activiteit gerealiseerd die mogelijk aanzienlijke milieugevolgen zal veroorzaken, mede omdat categorie 4 bedrijven zich hier ook mogen vestigen, zonder dat goed in beeld is gebracht welke alternatieven er mogelijk zijn en welke preventieve en mitigerende maatregelen allemaal getroffen zouden kunnen worden.

Ik hoop dat dit nadrukkelijk een vergissing is geweest en dat de Afdeling weer teruggaat naar de voorgeschreven bruto-benadering, die in de m.e.r.-praktijk geen aanleiding geeft tot problemen.

Pieters